

Credincioși
Legământului

Seria *Cronicile întoarcerii din exil* 2

Credincioși Legământului

LYNN AUSTIN

Traducere de Mariana Wilson

Copyright © 2014 Lynn Austin

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Keepers of the Covenant*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Credincioși Legământului

de Lynn Austin

Copyright © 2016 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AUSTIN, LYNN

Credincioși Legământului / Lynn Austin; trad.:

Mariana Wilson. - Oradea : Casa Cărții, 2016

ISBN 978-606-732-047-3

I. Wilson, Mariana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Traducerea: Mariana Wilson

Editarea: Camelia Luncan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Corectura: Lavinia Filipaș

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259-472 640

Soțului meu, Ken,
și copiilor mei,
Joshua, Vanessa, Benjamin, Maya și Snir

Oștirea babiloniană a cucerit poporul iudeu în anul 586 î.H., nimicind Templul lui Dumnezeu din Ierusalim și ducând majoritatea supraviețuitorilor în robie. Vreme de aproape cincizeci de ani, iudeii au suferit în captivitate, departe de casă. Babilonienii au fost apoi înfrânți de perși și, încă în primul an de domnie, noul suveran, împăratul Cyrus, a dat ordin ca toți captivii iudei să se reîntoarcă în țara lor:

Cine dintre voi este din poporul Lui? Dumnezeul lui să fie cu el, și să se suie la Ierusalim în Iuda, și să zidească acolo Casa Domnului Dumnezeului lui Israel! El este adevăratul Dumnezeu, care locuiește la Ierusalim.

Ezra 1:3

Un grup de aproape patruzeci de mii de surghiuniți s-au hotărât să străbată lungul drum înapoi spre patria natală, sub conducerea lui Zorobabel, un urmaș al împăratului David. Majoritatea însă au preferat să rămână în ținuturile unde erau captivi.

După strădaniile îndelungate ce s-au întins pe durata a douăzeci de ani, cei reîntorși au izbutit să termine de reclădit Templul lui Dumnezeu, încurajați și de prorocii Hagai și Zaharia, care făgăduiau o viitoare restaurare a poporului lui Dumnezeu. În acest timp, iudeii rămași în captivitate s-au pomenit cu șansa de emigrare zăvorâtă din nou. Pentru generația următoare, care avea să viețuiască printre vrăjmașii păgâni încă șaiszeci de ani după porunca împăratului Cyrus, orice nădejde de restaurare se risipise.

Cetatea din Susa, Persia

Primăvara anului 473 î.H.

Haman măsura în lung și-n lat acoperișul palatului său, așteptând ca cititorii în stele de la curte să-și isprăvească treaba. Își disprețuia propria neputință. Ar fi trebuit să-și poată hotărî singur destinul, nu să-i fie rânduit de niște luminițe ce pâlpâiau pe cerul nopții. Viitorul s-ar fi convenit să și-l decidă el, nu ceata aceea bâlbâită de cititori în stele în mantiile lor negre ca noaptea. Dar cererea pe care voia s-o aducă înaintea împăratului Ahașveros, suveranul absolut al Imperiului Persan, era mult prea importantă s-o lase în voia sorții sau a întâmplării.

Se opri în dreptul parapetului, privind în jos la santinelele ce stăteau de strajă la poarta împăratului. La poarta aceea se născuse și obsesia lui, când un neobrăzat de iudeu refuzase să i se închine. Toată lumea se închina înaintea lui Haman, mai ales acum, după ce fusese ridicat la loc de cinste, mai presus de toate căpeteniile împăratului, devenind al doilea om ca putere din împărăție. Își dedicase întreaga viață slujirii împăratului, dar în ciuda a tot ce realizase, iudeul Mardoheu refuzase să i se închine.

— Stăpâne Haman...

Se întoarse la glasul mai-marelui cititor în stele.

— Avem un răspuns pentru domnia ta.

Haman se îndreptă spre magii ce-l așteptau, trăgând de timp ca ei să nu-i vadă nerăbdarea și să nu-și dea seama de puterea pe care o aveau asupra lui.

— Ce spun stelele în noaptea asta? întrebă el, încrucișându-și brațele.

— Mâine va fi o zi cât se poate de fastă pentru domnia ta. Nu se arată nimic pe cer care să-ți zădărnicească planurile. Mai mult chiar, toate corpurile cerești sunt aliniate în favoarea domniei tale.

Haman se strădui să-și mascheze ușurarea și triumful. De săptămâni întregi aștepta să audă asta. Va putea în sfârșit să-și pună planul în aplicare.

— Excelent. Mai am o sarcină pentru voi în noaptea asta. Să trageți la sorți o lună prielnică din viitor și o zi din luna respectivă.

— Pentru ce, domnia ta?

— Nu-i treaba voastră. Faceți cum vă spun. Repede!

Haman coborî treptele, urmându-i pe cititorii în stele în atelierul lor tenebros. Privi cum un ucenic pregăti desaga de piele cu cele douăsprezece piese de lut gravate – câte una pentru fiecare lună – apoi o a doua desagă cu treizeci de piese reprezentând zilele. Desigur, trebuiau rostite mai întâi incantațiile necesare pentru tragerea la sorți și Haman începu să-și piardă răbdarea ascultând bolboroselile fără noimă ale marelui vrăjitor. Piesele trosniră ca niște oase la scuturarea desăgii. Magul vârî mâna înăuntru și scoase una.

— Doisprezece, domnia ta, zise el, întinzându-i-o lui Haman. Luna adar.

Haman dădu din cap, încleștându-și fălcile. Îi mai despărțeau unsprezece luni de adar! Ar fi preferat să-și pună planul în aplicare imediat în loc să-l amâne atâta vreme. Dar în timpul cât aștepta ca vrăjitorul să rostească a doua incantație și să pregătească sorții pentru ziua lunii, se hotărî că poate nu strica o întârziere. Măcar va avea timp berechet să-și vestească porunca până în cele mai îndepărtate colțuri ale împărăției, în toate cele 127 de provincii. Și să pună la cale stărpirea vrăjmașilor.

Cu fiecare zi ce trecea, cu fiecare nou prilej în care încăpățânatul de iudeu refuzase să i se închine, furia lui Haman se întetise, până își puse în gând să osândească la moarte nu doar un singur om, ci pe toți iudeii din împărăție. Știa el prea bine cine era acest popor al lui Mardoheu – vrăjmașul propriei seminții a amaleciților. Ura reciprocă dintre ei începuse încă din pântecul unei mame, unde doi gemeni se luptaseră pentru supremație.

Mezinul, Iacov, furase totul de la strămoșul lui Haman, Esau – fratele mai mare și moștenitorul de drept. Sosise vremea ca poporul lui Haman să scape lumea de seminția lui Iacov – iudeii – și să redobândească ce le aparținea de drept.

Vrăjitorul ridică a doua piesă.

– Ziua a treisprezecea, domnul meu.

Haman nu-și putu reține zâmbetul. Numărul său norocos. Născut într-o zi de treisprezece, ajunsese la putere tot într-o zi de treisprezece. Da, ziua de treisprezece a lui adar i se potrivea de minune.

– Mulțumesc, zise el dând din cap și ieși țanțoș din atelier.

Nu se mai obosi să se întoarcă la el în dormitor și la soția sa, Zereș. Oricum n-ar mai fi putut să adoarmă. Se retrase în schimb în sala de sfat a împăratului și se așeză să-și ticluiască porunca. Chiar și cu stelele de partea lui, trebuia să plănuiască totul cu grijă, să-și aleagă vorbele cu măiestrie. Toți iudeii trebuiau să moară – tineri și bătrâni, bărbați și femei, copii sau nou-născuți. Dar Haman nu putea propune el însuși un asemenea plan îndrăzneț. Trebuia să recurgă la sugestii și aluzii voalate, determinându-l pe împărat să ajungă singur la această concluzie, să-l dirijeze în direcția dorită ca un vânător ce așază cu grijă momeala spre a-și atrage prada în capcană.

În zorii zilei, când sosiră famenii, Haman le porunci să pregătească sala tronului, să deschidă ferestrele, lăsând înăuntru aerul proaspăt, de primăvară, să ațâțe focul de cărbuni pentru a dezmorți podeaua rece de piatră, să aducă torțe și să aranjeze pernele și pernițele. Totul trebuia să fie perfect. Haman se opri să aștepte în fața unei oglinzi poleite de aramă, încercând să adopte o mină adânc preocupată, care să nu trădeze nerăbdarea și euforia pe care le simțea.

Nu peste mult sosi și împăratul Ahașveroș, care fu însoțit de slujitorii și pajii săi la tronul de fildeș.

– Veșnic să trăiești, Măria Ta! zise Haman, făcând o plecăciune adâncă înaintea lui.

Se ridică din nou și se așeză pe scaunul de la dreapta împăratului.

– Nădăjduiesc că ai avut o noapte tihnită, Măria Ta.

Ahaşveroş dădu nerăbdător din mână, dându-i de înţeles că tiparul nopţilor lui n-avea importanţă.

— Ce-avem de făcut în dimineaţa asta, Haman? Câţi jălbaşi?

— O sală plină, Măria Ta. Dar înainte să ne apucăm de treabă, mi-e îngăduit a-i vorbi între patru ochi Măriei Tale despre o problemă ce mă îngrijorează la culme? O problemă care afectează pacea şi siguranţa întregii împărăţii.

— Pare foarte grav. Sigur că poţi să vorbeşti.

Haman aşteptă să se împrăştie pajii şi şambelanii, conştient de bubuitul puternic al propriei inimi.

— Majestate, mi-a ajuns la urechi că în toate ținuturile împărăţiei tale este risipit un popor cu rânduieli foarte diferite de ale celorlalţi supuşi ai Măriei Tale. Mă îngrijorează că ei nu țin legile împăratului. Nu e în folosul împărăţiei să-i tolereze Măria Ta.

— S-au răzvrătit pe faţă?

— Încă nu, dar riscul e foarte mare, căci nu s-au integrat nicio dată în împărăţie ca restul popoarelor din ţară. De fapt, ei nici nu se socotesc parte din împărăţie, încăpăţânându-se să-şi păstreze rânduielile şi specificul neamului. Şi ce e şi mai îngrijorător, nu vor să se închine la dumnezeii marii noastre împărăţii.

Împăratul mârâi.

— Nu vor, zici?

— Nu. Nici chiar sub ameninţarea pedepsei sau a morţii. E înţelept oare să riscăm mânia dumnezeilor Persiei? Să le punem răbdarea la încercare?

— Desigur că nu.

— Nu câştigăm nimic ținându-i pe aceşti oameni printre supuşi. Nu aduc niciun folos prin care să întrecă daunele pricinuite.

Haman se opri, studiind reacţia împăratului, încercând să-i descifreze fiecare gest şi expresie.

— Şi care e sfatul tău? întrebă Ahaşveroş o clipă mai târziu.

Haman îşi şterse palmele de coapse.

— Dacă binevoieşte împăratul, să dea poruncă să fie stârpit acest pericol mocnit, ca oamenii aceştia să nu poată aduce nicio dată prejudicii Măriei Tale sau împărăţiei. Sunt atât de încredinţat de pericolul pe care-l reprezintă, că sunt gata să vărs zece mii

de talanți de argint în vistieria împărătească pentru a-i plăti eu însumi pe cei ce vor duce la îndeplinire această poruncă.

— Sunt mulți arginți, nu glumă. E chiar atât de primejdios acest popor?

— Eu cred că da, sire. Mai ales că sunt răsfirați prin toată împărăția ca o ciumă mortală, gata să se înmulțească și să semene distrugere.

Împăratul își aținti ochii în pământ, jucându-se cu inelul de pecete de pe deget. Haman își ținu răsufarea, plănuiind ce să spună dacă Ahașveroș îi va cere să-și dovedească acuzațiile sau să-i dezvăluie numele acestui grup periculos de oameni. Dar stelele erau de partea sa, își reaminti el. Lupta era ca și câștigată.

Împăratul vorbi în sfârșit:

— Am hotărât să mă încred în judecata ta, Haman. Dacă zici că sunt o amenințare pentru mine, vreau să fie puși la punct.

Își scoase inelul de pecete de pe deget și i-l întinse.

— Păstrează-ți arginții... și fă ce crezi de cuviință cu acești oameni pentru a ne scăpa de pericol.

Haman închise ochii ușurat și biruitor, strângând în pumn inelul împăratului. Odată ce dădea porunca, aceasta nu mai putea fi revocată. Toți iudeii din împărăție aveau să moară.

— Prea bine, Majestate. Voi îndeplini pe dată dorința Măriei Tale.

Partea întâi

*Scrisorile au fost trimise prin alergători
în toate ținuturile împăratului, ca să nimicească,
să omoare și să piardă pe toți iudeii, tineri și
bătrâni, prunci și femei, și anume într-o singură
zi, în ziua a treisprezecea a lunii a douăsprezecea,
adică luna Adar, și să li se prade averile.*

Estera 3:13

Capitolul 1

Babilon

Ușa de la biblioteca lui Ezra se deschise brusc, fără niciun avertisment. Își ridică speriat privirea din sul și îl zări în prag pe fratele său Iuda, care găfâia. Acesta purta încă șorțul de olar din piele, iar fruntea și brațele îi erau mânjite cu firișoare de lut uscat.

— Trebuie să vii imediat.

Ezra își făcu un semn cu indicatorul unde rămăsese cu cititul.

— Nu mai poate aștepta câteva clipe? Suntem aproape gata cu porțiunea asta din *Tora*, și e una deosebit de dificilă.

Iuda străbătu cu pași mari încăperea și-i smulse din mână indicatorul, azvârlindu-l pe masă.

— Nu! Nu suportă amânare. Dacă zvonurile sunt adevărate, e în joc chiar viața poporului nostru și lecțiile voastre de *Tora* nu mai fac doi bani!

— Scuzați-mă, le zise Ezra celorlalți trei cărturari. Mă întorc de îndată ce aflu despre ce e vorba.

— Trebuie să veniți cu toții! zise Iuda, gesticulând spre bărbații de la masa de studiu. E o chestiune care ne privește pe toți.

— Dar avem treabă...

— E mai important ca orice treabă de-a voastră!

Îl înhăță de mânecă pe Ezra, silindu-l să se ridice.

— Vino.

Ezra își puse în gând să-și mustre fratele mai târziu pentru că năvălise astfel peste el și tovarășii săi, nelăsându-le timp nici să

pună la loc sulurile. Iuda avea treizeci și unu de ani, cu patru ani mai puțin ca Ezra, și se încingea precum cuptorul la care făcea oale cu fratele lor mai mic, Așer.

— Unde mergem? întrebă Ezra când Iuda îi zori pe toți afară din încăpere.

— La casa adunării. Bătrânii au convocat o întrunire de urgență.

— Îmi poți da măcar o idee despre ce e vorba, Iuda? Avem treburi importante de făcut.

Fratele lui nu aprecia importanța muncii sale de cărturar, conștând din studiul și interpretarea Legii sfinte a lui Dumnezeu și transpunerea ei pe înțelesul tuturor, astfel ca lucrătorii de teapa lui Iuda să o poată aplica în viața de zi cu zi. Dumnezeu lui Avraam își chemase poporul la o viață de sfințenie și, prin munca lui, Ezra avea grijă să nu se mai repete greșelile din trecut, ce duseseră la statutul lor prezent de surghiuniți în Babilon.

— Știi că e important ceea ce faci, zise Iuda în timp ce străbăteau străzile înguste. De ce crezi că te sprijinim eu și Așer și-ți asigurăm un acoperiș deasupra capului?

— Asta nu-ți dă dreptul să mă întrerupi și să-mi dictezi ce să fac...

Iuda se opri brusc, strângându-l încă de braț și silindu-l să se întoarcă spre el.

— N-ai auzit ce ți-am spus, Ezra? Sau ți-e capul în nori cu îngerii? Sunt vești ce afectează chiar viața poporului nostru!

— Poți să-mi dai drumul, zise el, smulgându-și brațul din strânsoare. Doar mă vezi că vin cu tine, nu?

Ezra nu lua parte decât rar la ședințele de sfat ale comunității, preferând viața lui izolată de cărturar. Dar intui caracterul urgent al întrunirii de îndată ce intră cu Iuda în sala ticsită de adunare. Bărbați din toate straturile sociale își lăsaseră în urmă lucrul pentru a se aduna aici. *Rabi* Natan, conducătorul comunității de iudei surghiuniți în Babilon, era deja pe *bimah*, încercând să facă liniște. Alături de el stătea un bătrân babilonian înveșmântat în straie de vrăjitor de la curte, ce părea nelalocul lui în casa de rugăciune a iudeilor. Străinul se uita mereu în jur, de parcă ar fi căutat o scăpare – așteptându-se parcă să fie linșat în orice clipă

de gloată. La simpla vedere a străinului atât de aproape de cărțile sfinte, Ezra își ieși din fire.

— Ce caută șamanul ăsta păgân în casa noastră de rugăciune? îl întrebă el pe Iuda. E o pângărire...

— Șșș... îl încoti fratele său. Ce-ar fi să uiți o dată în viața de regulile tale sfinte și să ascuți?

— Liniște, vă rog! ceru *rabi* Natan. Ascultați cu toții!

Când lumea se potoli în sfârșit, se întoarse spre bătrânul babilonian.

— Spune-le de ce ai venit. Spune-le tot ce mi-ai spus și mie.

Cu privirea în pământ, nu la mulțime, vrăjitorul începu cu glas înecat:

— Cu ani și ani în urmă, în tinerețile mele, pe când mă pregăteam să devin mag împărătesc, am avut cinstea să-l cunosc pe omul căruia voi îi ziceți dreptul Daniel – odihnească-se în pace. Datorită marii admirații pe care i-am purtat-o, am ținut să vă aduc imediat această scrisoare a împăratului.

Ridică un document cu aspect oficial.

— A fost distribuită de mesageri de la cetatea din Susa. A pecetluit-o chiar împăratul Ahașveroș cu inelul său. Va fi tălmăcită în toate limbile împărăției și trimisă satrapilor, dregătorilor și nobililor de pretutindeni, spre a fi vestită oamenilor de orice neam. Porunca împăratului e lege irevocabilă în orice ținut...

Bătrânul se opri cu glasul întretăiat. Îi întinse documentul lui Natan.

— Uite, citește-l tu... și Dumnezeuul pe care Îl slujești să aibă milă.

Rabi Natan își drese glasul.

— E un ordin să se omoare, să se nimicească și să se piardă *toți* iudeii, tineri și bătrâni, femei și copii, din toate ținuturile împărăției...

Din mulțime se ridicară murmure îngrozite. Ezra clătină din cap, de parcă ar fi putut astfel să șteargă vorbele pe care tocmai le auzise. *Să fie omorâți toți iudeii?*

— Masacrul e planificat pentru o singură zi, mai târziu anul acesta, continuă Natan. Pentru ziua de treisprezece a lunii a douăsprezecea.

Ezra se întoarse spre fratele său, nădăduind să nu fie totul decât o greșeală sau o glumă cumplită, să fi înțeles greșit. Nu putea fi adevărat! Să fie măcelăriți cu toții în câteva luni? Iuda, bărbat cu soție și două fete mici, avea ochii în lacrimi.

— Dar... de ce? făcu Ezra cu voce tare. De ce să ne omoare pe toți?

La ce bun atâția ani de studiu și toate cunoștințele lui în domeniul *Torei*, la ce bun toată munca bărbaților din Marea Adunare dacă viețile lor aveau să se sfârșească în felul acesta? Cum putea să îngăduie Atotputernicul una ca asta?

— De ce să se dea o asemenea poruncă? strigă cineva. Cu ce am greșit?

Rabi Natan se șterse la ochi.

— Nu se oferă nicio explicație.

— Doar n-avem vrăjmași în Babilon! zise altul.

— Nu ne vor omorî aici, în oraș, nu?

— Porunca le dă voie ucigașilor să ne prade averile, zise Natan. Chiar și cei ce nu ne urăsc se vor alătura ucigașilor ca să pună mâna pe tot ce avem – pe casele și negoțurile noastre...

— Și din moment ce porunca e chiar de la împăratul Ahașveroș, adăugă vrăjitorul babilonian, mulți din împărăție se vor grăbi s-o îndeplinească ca să se pună bine pe lângă el. Ați fost declarați vrăjmașii împăratului.

— Trebuie să fugim! zise unul dintre bătrâni. Să plecăm imediat cu familiile din Babilon!

Ezra își zise același lucru. Trebuia să dea fuga înapoi în bibliotecă și să împacheteze neprețuitele suluri ale *Torei*, povestirile istorice, cărțile de înțelepciune, cărțile prorocilor, pentru a le duce la loc sigur.

— N-avem unde merge, zise Natan cu glas răgușit de emoție. Execuțiile vor avea loc în aceeași zi pe tot cuprinsul imperiului. În toate ținuturile.

— O, Dumnezeule al lui Avraam...

Ezra își duse mâna la gură. Se sprijini de vânosul său frate, îngreșoșat de groază. Panica și spaima se involburau ca norii de furtună prin toată sala.

— Ce ne facem? gemu cineva.